Nabídka činností na týden 6.5. – 8.5.malá třída

Téma: rodina, svátek matek

Pohádka: „O povinnosti“

Chlapec jménem Tomáš bydlel se svými rodiči v malém domku. Měl mnoho kamarádů a rád si s nimi hrál. Byl vždy veselý, a tak ho měl každý rád. Ale bylo přece jen něco, co mu nešlo. Nerad pomáhal mamince.
Jednoho dne jej maminka prosila: „Tomáši, pojď mi, prosím, pomoci, mám mnoho práce, uklidíš nádobí?“
Tomáš odpověděl: „Maminko, já teď opravdu nemůžu, musím si dostavět lego.“
Jindy zase nutně musel malovat obrázek či jít hned ven za kamarády. Pokaždé nemohl kvůli něčemu jinému. A tak to šlo každý den. Maminka si postěžovala tatínkovi, že jí Tomáš vůbec nechce pomáhat.
Tatínek přišel za Tomášem a důrazně mu domlouval: „Tomáši, nelíbí se mi, že mamince nepomáháš. Vůbec nepracuješ. Podívej se třeba na mě. Chodím do práce, pracuji celý den a mám mnoho povinností a musím je plnit. Ty se nestydíš, že nic užitečného neděláš? Od nynějška mamince pěkně pomáhej, a budeš mít i nějaké povinnosti. Každé ráno, až se umyješ, usteleš si svou postel, a pak prostřeš na stůl k snídani. Po snídani opět všechno ze stolu uklidíš. U večeře to bude platit také. Dále si budeš vždy uklízet sám svůj pokoj a maminka ti to nebude muset připomínat.“
Tomáš si tatínka velmi vážil a vždy si přál být jako on. Vzal si jeho slova skutečně k srdci a od této chvíle mamince opravdu pomáhal, a nikdy nezapomněl plnit své povinnosti. Nedělal to ale rád. Vždy vše udělal rychle, jen aby to měl za sebou a aby si mohl jít hrát.
Ve vedlejším domě bydlela se svými rodiči Anička.
Hned, jakmile vstala, běžela za maminkou a s úsměvem se ptala: „Maminko, s čím Vám mohu pomoci?“
Když mamince pomohla, vesele říkala: „Maminko, já mám vždy takovou radost, když Vám můžu pomáhat. Je to vždy, jako by se mi v dušičce rozlilo takové krásné teplo, nebo jako by se rozsvítilo sluníčko.“
„To je tím, Aničko, že mi pomáháš ráda,“ odpověděla jí na to maminka.
Tomášovi se zdál jednou zvláštní sen. Procházeli se s Aničkou takovou zvláštní zahradou. V této zahradě bylo mnoho záhonků. Všechny záhonky byly stejně velké, avšak každý byl jiný. Některý byl zcela zarostlý plevelem a trávou, některý i bodláky. Jiné záhonky trochu kvetly, ale byly také zanedbané a zarostlé. Byly tam však i krásně rozkvetlé pěstěné záhonky, na kterých bylo vidět, že se o ně někdo pilně stará.
K dětem přišel nějaký pán a představil se jim jako zahradník, který se o tuto zahradu stará, a řekl jim: „Každý z lidí má zde svůj záhon. Jsou to záhony lidského konání.“
Prováděl je zahradou, až došli k jednomu záhonku, na kterém kvetly nádherné květiny různých barev, velikostí i vůní.
„Toto je tvůj záhonek, Aničko,“ řekl slavnostně zahradník. „Kvete tak nádherně proto, že s radostí a láskou pomáháš mamince a všem lidem kolem sebe. Jen tento malý plevílek vyrostl z toho, že jsi jednou mamince odmlouvala.“

Tomáš byl zvědavý, jak asi vypadá jeho záhonek. Vždyť pilně plní všechny své povinnosti a nikdy na to nezapomíná. Zastavili se u záhonku, na kterém rostlo mnoho květin, avšak kvetly jen velmi málo.
„To je tvůj záhon, Tomáši," oznámil zahradník.
Tomáš se diví: „Jak to, že květiny tak málo kvetou? Vždyť často pomáhám mamince i tatínkovi a plním si všechny své povinnosti! Jak to děláš, Aničko, že na tvém záhonu je tolik rozkvetlých květin?"
„Ani nevím, pomáhám mamince."
„Vždyť já také," řekl na to Tomáš.
„Já mám velkou radost, když jí mohu pomáhat, dělám to vždy ráda, a pak je mi moc hezky u srdíčka," doplnila Anička.
„Aha, tak to bude tím! Já mamince nepomáhám rád. Pomáhám jen proto, že mi to řekl tatínek. Nechci ho zarmoutit, tak všechno, co mi uložil, udělám, ale celou dobu se přitom těším, až si budu moci zase dělat, co budu sám chtít."
Moudrý zahradník s úsměvem naslouchal jejich rozhovoru. „Ano, je to tak. Své povinnosti má člověk plnit s radostí a rád, jinak taková práce nemá velkou cenu. Kdo pracuje a plní své povinnosti s láskou, ten vše svým konáním povznáší a zušlechťuje. Na jeho záhonku pak mohu pečovat o nádherné, voňavé květy."
Tomáš si to vzal k srdci. Ráno, když se vzbudil, nevěřila maminka svým uším, když se zvesela ptal: „Maminko, s čím Vám mohu pomoci?"

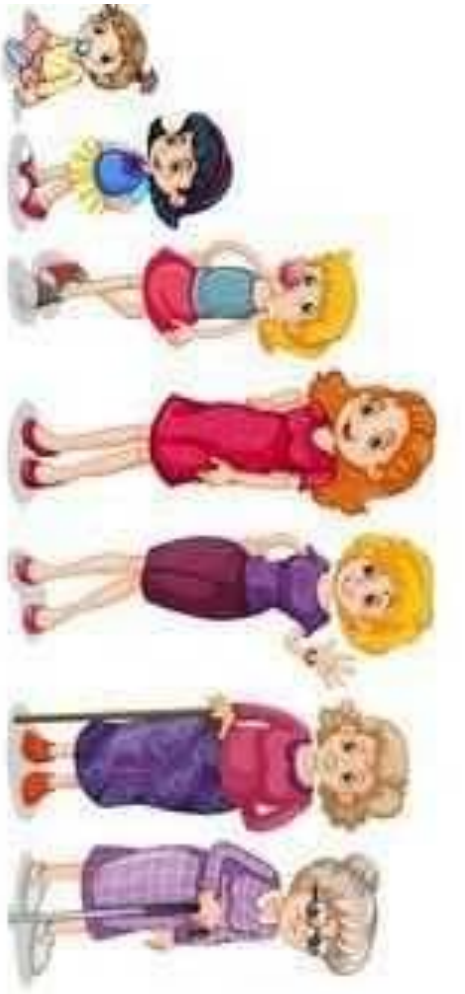
Rozumová výchova

Rozhovor s dětmi na téma rodina

- co je to rodina?
- Jaké máme příjmení
- jak se jmenují rodiče?
- Kdo jsou děda s babičkou? – čí jsou to rodiče?
- Kdo jsou bratranci a sestřenice?
- A víte, že stejně, jako je den dětí, nebo den země, že i maminky mají svátek?

Ukazujte si fotografie, kde jste byli dětmi, popřípadě když byli dětmi vaši rodiče.
Ukazujeme si, jak jde život..
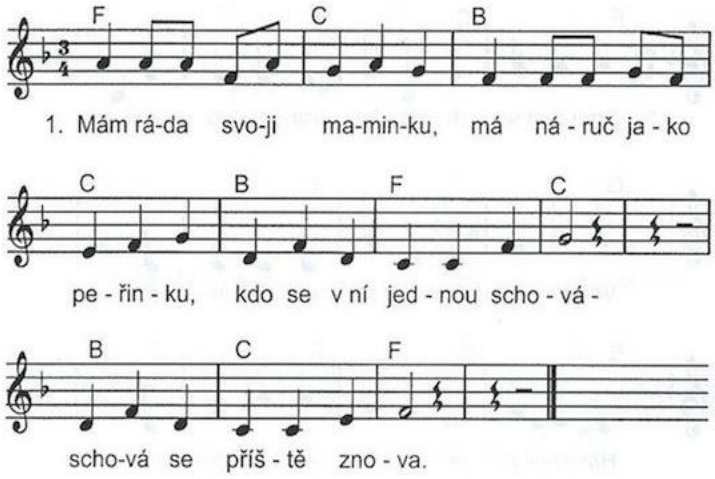

Hudební výchova

A proto, že se nám blíží svátek všech maminek, naučíme se novou písničku.

MAMINCE

2. Stejně si vybral tatínek
nejhezčí ze všech maminek,
já bych jí dal cokoli,
jen ať ji nic nebolí.

3. Pro všechny mamky na zemi
- a je jich hodně, věřte mi -
písničku zazpíváme
a pozdrav posíláme.

Očka – říkadlo s pohybem

Co ta očka vidí, / rozhlížíme se kolem sebe , ruka nad obočím /

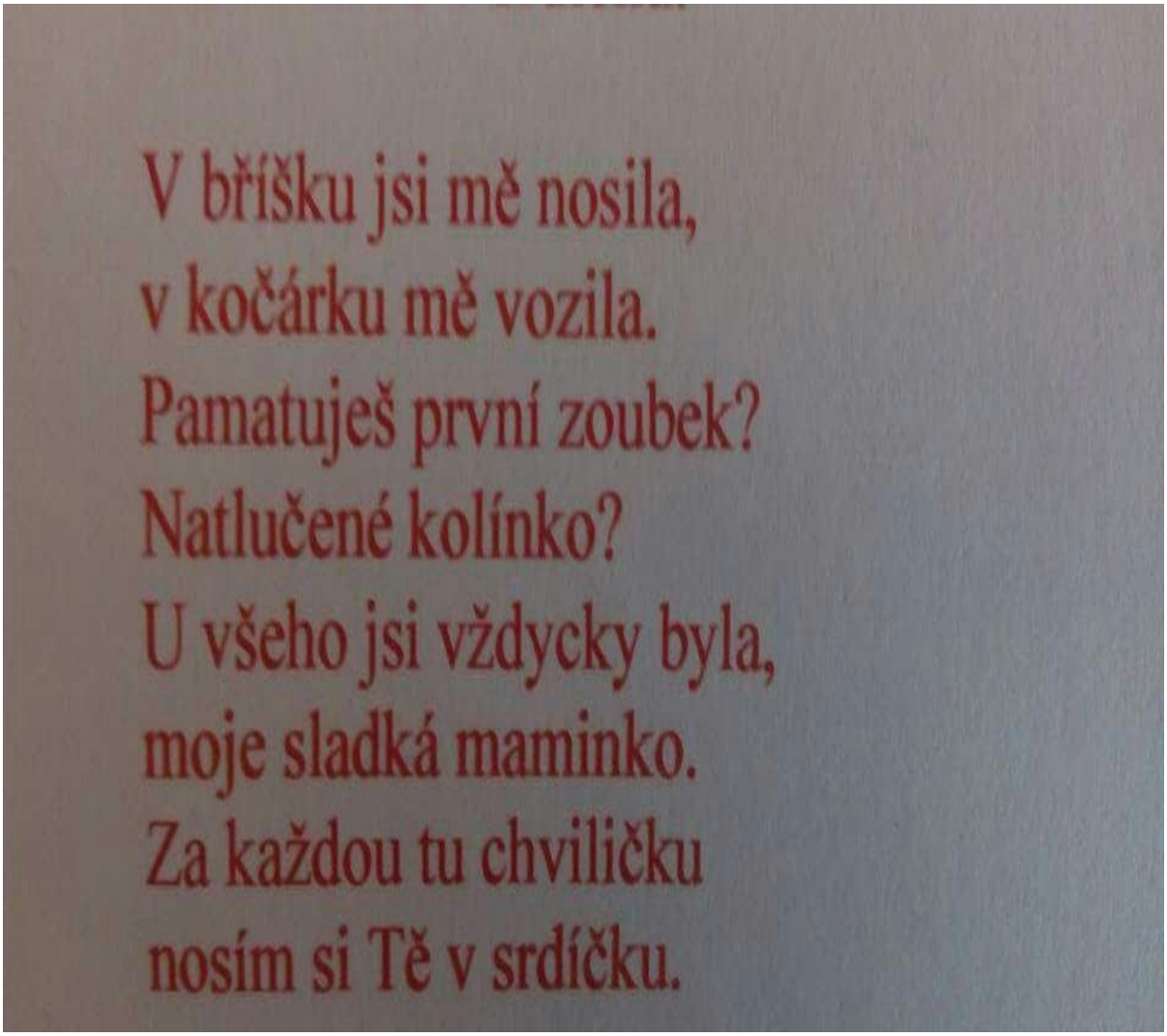
vidí, vidí lidi . / vzájemně na sebe ukazujeme /

Tátu, mámu, holčičku , / počítáme na jedné ruce /

kluka, dědu, babičku . / počítáme na druhé ruce /

Spolu bydlí v domečku / obejmeme svoje tělo /

na zeleném kopečku. / „kreslíme „ prstem kopeček /

Výtvarná výchova

Přáníčko pro maminku

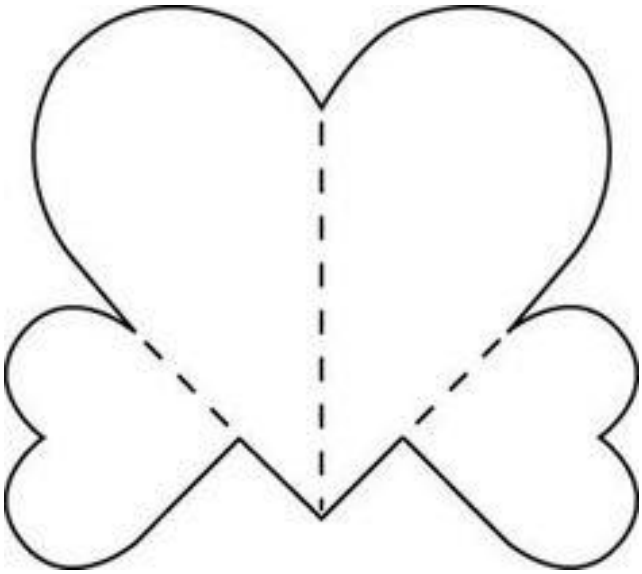
Pomůcky: 3 čtvrtky různých barev, lepidlo, nůžky, tužku,

Postup: 2 čtvrtky sestřihneme na formát A5, ale jednu z nich se pokusíme sestřihnout o 1 cm menší, a přilepíme k sobě tak, aby nám tvořil přání. Šablonu srdíčka si obkreslete na třetí čtvrtku – nejlépe se hodí červená, vystřihněte, a nalepte dovnitř přání.

Inspirativní obrázek

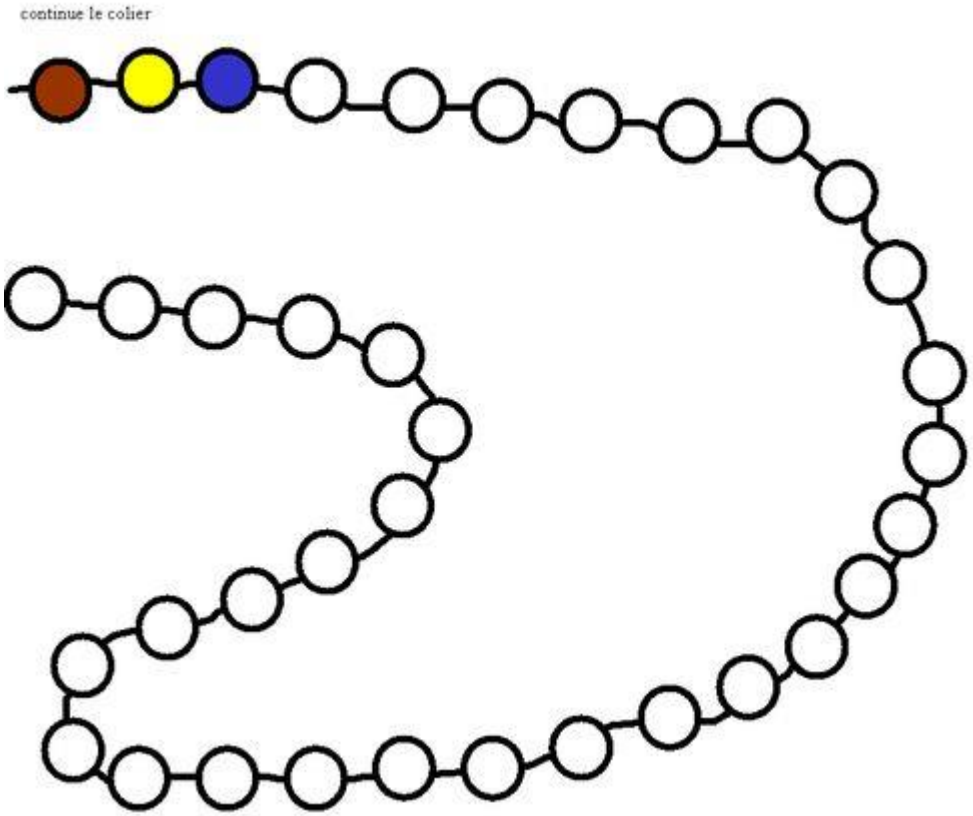
Šablona:

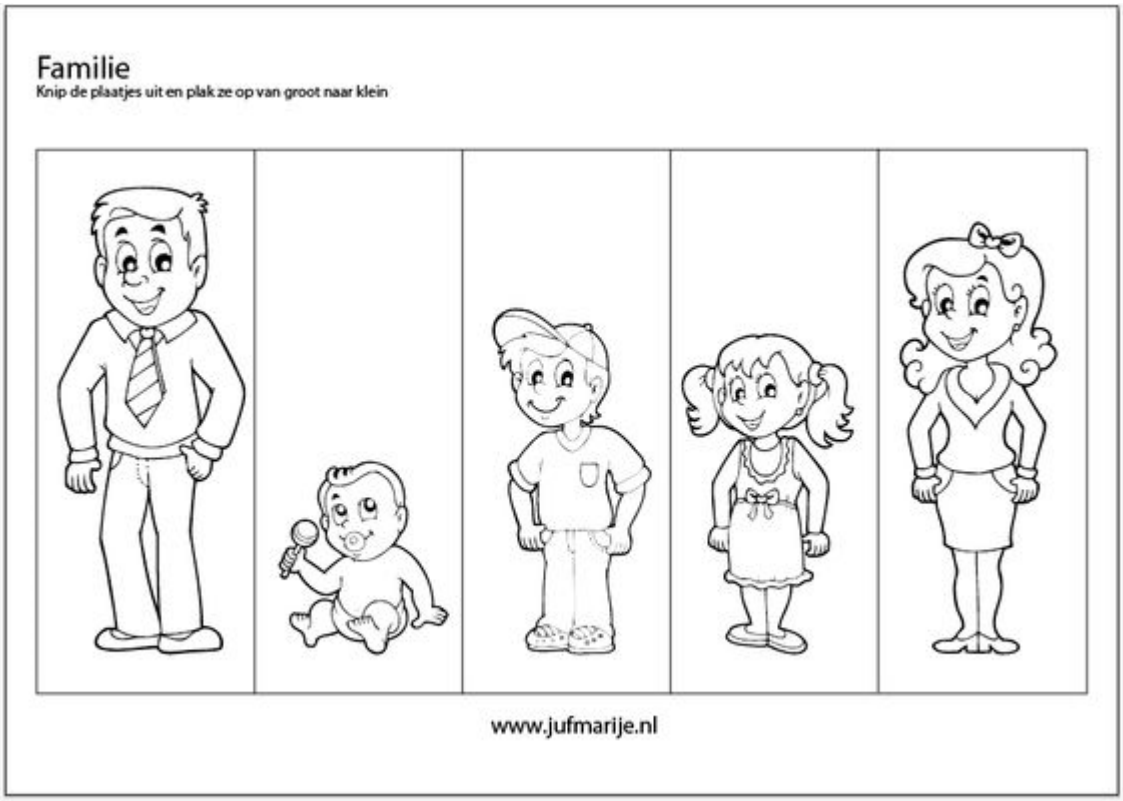

Rodinný portrét

Volnou technikou (barvy, fixy, pastelky, voskovky, křída, tuš, …) nakreslete všechny členy rodiny, kteří bydlí s vámi doma. Nezapomeňte na zvířátka!

Omalovánky a pracovní listy

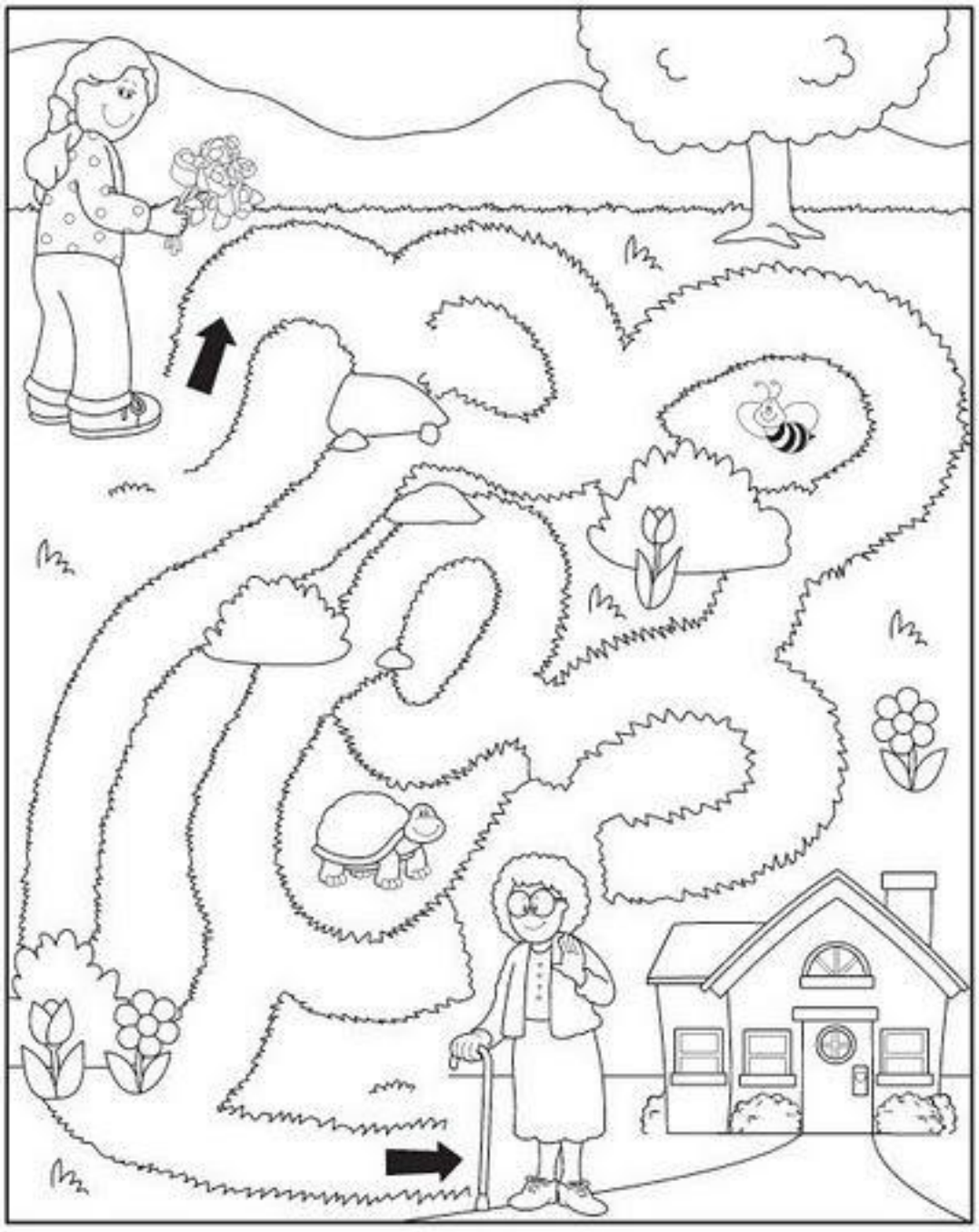

Dessin imprimé sur www.hugolescargot.com
Usage personnel uniquement - Reproduction interdite

Ma vie de famille

Učíme se hrou

počítáme slabiky, písmena (slovo + obrázek) – MÁMA, TÁTA, DĚDA, BÁBA

MD – vkládáme obrázky členů rodiny do rastru (nahoře, dole)

SD – vkládáme začáteční písmena členů rodiny – M, T, D, B, do rastru (nahoře, dole, vpravo, vlevo, příp. uprostřed nahoře, uprostřed dole)

rozkládáme slova na slabiky – rytmizujeme, počítáme, provádíme jednoduchý záznam

určujeme dlouhé a krátké slabiky, provádíme záznam prostřednictvím symbolů (tečka, čárka)

stavíme dům z papírových krabic (slepujeme, nalepujeme, malujeme)

stavíme domy z dřevěných kostek = moje město – tady bydlí naše rodiny

„kreslíme“ z vršků PET lahví – mámu, tátu, babičku a další

obkreslujeme svoji dlaň, využíváme ji k říkance To je táta, to je máma

obtiskujeme svoji dlaň (prstové barvy), využíváme je k říkance To je táta, to je máma

To jsem já – obkreslujeme postavu v životní velikosti, vybarvujeme (temperové barvy),